

1. Баба.

Тя ни казваше да не оставяме по трапезата залци, че другитѣ дѣца щѣли да ни надвиватъ. Но при все това, случваше се понѣкога, на нѣкой обѣдъ или вечеря, да изоставяме по нѣкое парченце хлѣбъ. — Та що отъ това? — мислѣхъ си. Баба не говори истината. Тя ни плаши да не пилѣемъ хлѣба.

А веднажъ азъ ѣ казахъ:

— Бабо, азъ пакъ оставямъ залъчета по трапезата и все още съмъ здравъ и силенъ.

— Не бива синко, — ми отговори тя, — ти не знаешъ, какъ твоитѣ другарчета ще ти надвиватъ. Тѣ може и да те изпрѣварватъ въ всичко.

Но все пакъ азъ не вѣрвахъ на баба.

Минаха много дни и баба умрѣ, но не зная защо, когато си спомнѣхъ нейнитѣ думи, азъ се сепвахъ и чувствувахъ нѣщо да стѣга гърдитѣ ми като змия.

